

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Victor Boico

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mariș Marcela în interesele părții vătămate Triboi Elena, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Serdțevoi Sergiu xxxx, născut la xx xx xxxx, originar din mun. xxxx, domiciliat în mun. xxxx or. xxxx str. xxxx nr. xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 31.05.2016 – 29.01.2018;

Instanța de apel: 19.03.2018 – 02.10.2018;

Instanța de recurs: 13.12.2018 – 27.02.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 29 ianuarie 2018, Serdțevoi Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Serdțevoi Sergiu aproximativ în perioada anilor 2013 - 2014, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, folosindu-se de relațiile de prietenie și încredere stabilite cu Triboi Elena, sub pretextul încheierii mai multor tranzacții de vânzare-cumpărare a loturilor de teren în or. Durlești mun. Chișinău, din motive de cupiditate, cu intenție directă, aflându-se de fiecare dată la domiciliul ultimei pe adresa mun. Chișinău s. xxxx str. xxxx nr.xx, dorind să dea acțiunilor sale un caracter legal, a convins și a primit de la partea vătămată Triboi Elena, bani în sumă de 104 900 euro, care conform cursului oficial al BNM pentru acea perioadă constituiau suma de 1 854 432 lei, însușindu-i fără a avea intenția întoarcerii banilor, cauzând astfel lui Triboi Elena, daune materiale în proporții deosebit de mari, în sumă totală

de 1 854 432 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apel partea vătămată Triboi Elena și avocatul Trofimov Igor în numele inculpatului, care au solicitat:

- *partea vătămată Triboi Elena*, casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, cu stabilirea unei pedepse mai aspre. Consideră că instanța de fond a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă care nu va duce la corectarea și reeducarea inculpatului, aceasta nefiind echitabilă și rațională în raport cu faptele comise de către Serdțevoi Sergiu.

La fel a solicitat admiterea integrală a acțiunii civile cu în casarea de la inculpate în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 104 000 euro, echivalentul în lei la momentul punerii în executare a sentinței și a dobânzilor în mărime de 12% din sumele luate în credit, precum și încasarea prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei și a tuturor cheltuielilor suportate în legătură cu examinarea prezentei cauze;

- *avocatul Trofimov Igor în numele lui inculpatului Serdțevoi Sergiu*, solicită casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, în argumentarea apelului declarat, invocând că partea acuzării nu a probat natura și existența raportului juridic de împrumut pentru suma de 59 900 euro, având în vedere că pentru suma de 45 000 euro inculpatul a recunoscut datoria.

Astfel, apelantul susține că nu s-a probat existența contractului de împrumut pentru suma de 59 900 euro, or, inculpatul în cadrul urmăririi penale a indicat că această sumă nu reprezintă de fapt un împrumut ci totalul sumelor calculate și care formează împrumutul și sumele de dobânzi și penalități, asupra cărora recipisa a fost întocmită sub presiune din partea părții vătămate.

Apelantul susține că un careva contract prin care să se ateste efectuarea împrumutului asupra sumei de 59 900 euro de către Serdțevoi Serghei de la Triboi Elena, nu a fost prezentat nici de către acuzator și nici de către partea vătămată ci se pretinde considerarea faptului împrumutării sumelor bănești de către inculpat doar din textul recipisei din 09./01.2015, care indică suma de 104 900 euro, întocmirea căreia a avut loc post factum pentru toate sumele, ceea ce este confirmat și de către partea vătămată, nefiind specificată suma împrumutată și suma dobânzilor.

Un alt argument în susținerea apelului s-a referit la aceea că, partea acuzării pretinde la proba cu martori în confirmarea încheierii acestor contracte, însă apărarea consideră că instanța urma să neglijeze declarațiile martorilor audiați și să nu admită ca probă declarațiile martorilor Spatari Natalia, Dunu Andrei, Dinu Liviu și Ursoi Gheorghe, bazându-se pe prevederile art.art.210 și 211 Cod civil, potrivit cărora, actele juridice dintre persoanele juridice trebuie să fie încheiate în scris, dintre persoanele juridice și persoanele fizice și dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1000 de lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului, nerespectarea formei scrise a actului juridic face să decadă părțile din dreptul de a cere, în caz de litigiu, proba cu martori pentru dovedirea actului juridic.

De asemenea, apelantul a menționat că instanța de fond a admis probe inadmisibile din punct de vedere a legii, or, pentru probarea faptului încheierii împrumutului, urma ca partea acuzării să fi prezentat proba corespunzătoare - contractul de împrumut în forma scrisă cerută de lege, în caz contrar, încheierea unui asemenea act nu poate fi prezumată, însă instanța de judecată a dat o apreciere greșită faptului existenței obligației pecuniare și naturii

acesteia, iar ca urmare a dat o calificare greșită situației pe caz.

A mai indicat apărătorul că între inculpat și partea vătămată există raporturi de activitate în comun (raporturi ce rezidă dintr-un contract de societate civilă), or, prin declarații se confirmă faptul că inculpatul și partea vătămată au avut o activitate comună (de interes comun) legat cu comercializarea terenurilor, fapt ce nu a fost negat nici de una din părți, însă instanța de fond nu a dat apreciere argumentelor părții apărării în acest sens, nefiind argumentată respingerea acestora.

Totodată, mai indică apelantul că potrivit declarațiilor părții vătămate, aceasta a primit de la inculpat procură cu drept de vânzare pentru patru sectoare de teren (f.d.15 vol. I), terenurile cu numerele cadastrale xxxxxx, xxxxxx, xxxxxx, xxxxxx, însă nu și-a valorificat dreptul său, în caz contrar nu avea să apară careva conflict, iar la momentul eliberării procurii, aceste terenuri nu erau sechestrate, ele fiind sechestrate ulterior, inculpatul nu putea cunoaște despre existența sechestrului și considera că și-a onorat obligațiile față de partea vătămată și în așa fel, acțiunile inculpatului nu pot fi calificate ca excrocherie.

Prima instanță urma să declare nulitatea, sau în cel mai bun caz - inadmisibilitatea tuturor probelor administrate de către ofițerii de urmărire penală a SUP a IP Buiucani și SUP a IP Rășcani a IGP a MAI (procesele verbale de audiere a martorilor, părților vătămate, și a bănuitului, ordonanțele de recunoaștere în așa calitate, ordonanțele de ridicare a obiectelor și documentelor, precum și actele subsecvente acestora), iar ca efect, încetarea procesului în privința inculpatului Serdțevoi Sergiu.

Astfel, ofițerii de poliție care au pornit urmărirea penală și au efectuat un șir de acțiuni de urmărire penală nu sunt angajați ai ministerului afacerilor interne, ci sunt angajați ai Inspectoratului general al poliției, care potrivit prevederilor legislative respective, reprezintă o instituție distinctă de ministerul afacerilor interne, are statut de persoană juridică și nu reprezintă o subdiviziune teritorială a ministerului afacerilor interne ci o instituție subordonată a ministerului afacerilor interne.

Deoarece urmărirea penală a fost efectuată de către persoane care nu fac parte din instituțiile indicate în art.253 Cod de procedură penală, se impune anularea tuturor actelor procedural efectuate de aceste persoane în cadrul dosarului în privința lui Serdțevoi Sergiu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei și concludenței, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute art.190 alin.(5) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că prima instanță corect a evidențiat că delimitarea infracțiunii de escrocherie față de încălcarea unor relații civile este subsecventă prezenței sau lipsei scopului de cupiditate la momentul asumării obligațiilor, iar primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat. Totodată, alături de alte circumstanțe, intenția făptuitorului se demonstrează prin: situația financiară extrem de

neprielnică a persoanei care-și asumă angajamentul la momentul încheierii tranzacției; lipsa de fundamentare economică și caracterul nerealizabil al angajamentului asumat; lipsa unei activități aducătoare de beneficii necesare onorării angajamentului.

Astfel, instanța de apel a conchis că prima instanță just a stabilit că prin însăși acțiunile sale, Serdțevoi Sergiu a demonstrat că a urmărit intenția de a însuși sumele primite de la partea vătămată, atunci când în fapt nu a întreprins real careva acțiuni de a procura loturile de pământ, nu răspundea la apelurile părții vătămate, se eschiva de la întâlnirile cu aceasta și după transmiterea cauzei penale în instanța de judecată s-a eschivat să se prezinte în ședințele de judecată.

Instanța de apel a remarcat că prima instanță prin cumul cu alte probe, corect a apreciat declarațiile martorilor Spatari Natalia, Dunu Andrei, Dinu Liviu și Ursoi Gheorghe și a părții vătămate Triboi Elena, iar instanța de apel nu a supus căroră dubii, deoarece aceștia au făcut declarații sub jurământ, fiind preîntâmpinați pentru răspunderea penală în cazul dării unor declarații mincinoase, mai mult aceștia au făcut declarații similare, coerente și la etapa urmăririi penale, inclusiv partea vătămată care și-a menținut declarațiile și în cadrul acțiunii procesuale de confruntare cu inculpatul, respectiv declarațiile martorilor Spatari Natalia, Dunu Andrei, Dinu Liviu și Ursoi Gheorghe și a părții vătămate Triboi Elena sunt concludente, pertinente, utile și veridice și nu sunt contrare prevederilor alin.(3) din art.90 Cod de procedură penală.

Prin urmare, în speță, coroborând declarațiile martorilor și ale părții vătămate cu cele ale inculpatului din cadrul urmăririi penale, instanța de apel a constatat, că partea apelantă încearcă să minimalizeze acțiunile pe care le-a întreprins făptuitorul și efectele acestora în vederea excluderii caracterului penal al acțiunilor întreprinse, explicând într-un mod justificativ circumstanțele petrecute, declarații care au fost respinse, inclusiv au fost respinse și argumentele în care se invocă că acțiunile inculpatului nu constituie infracțiune, în condițiile în care, toate probele administrate în speță indică direct la comiterea escrocheriei de către inculpatul Serdțevoi Sergiu.

Instanța de apel a remarcat că actele de urmărire penală care se invocă a fi nule au fost efectuate de către ofițerii de urmărire penală din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani și Râșcani, nefiind constatate careva temeieri de nulitate a acestor acte, or, aceste acte au fost efectuate cu respectarea prevederilor legale referitoare la competență după materie. La fel a menționat că nulitatea acestor acte de urmărire penală, urma a fi contestată la finisarea urmăririi penale în conformitate cu prevederile art.251 alin.(4) Cod de procedură penală.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că argumentele menționate în cererea de apel a părții vătămate nu pot fi reținute ca temeii justificativ de aplicare în privința inculpatului a unei pedepse mai aspre, astfel, prima instanță la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art.art.7, 16, 75, 76, 77 Cod penal, a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei, care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului considerând că, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă și rațională cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Totodată, instanța de apel a constatat, că în speță nici partea civilă, nici reprezentantul

acesteia nu au depus acțiunea civilă în formă scrisă or, reieșind din prevederile art.221 alin.(1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se înaintează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești.

Instanța de apel a reținut că prima instanță i-a explicat părții vătămate, cât și reprezentantului său, că vor fi în drept să înainteze o acțiune civilă în ordinea procedurii civile, după cum rezultă din prevederile art.221 alin.(5) Cod de procedură penală care indică că, persoana care nu a înaintat acțiunea civilă în cadrul procesului penal, precum și persoana a cărei acțiune civilă a rămas nesoluționată, au dreptul de a înainta o asemenea acțiune în ordinea procedurii civile.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Mariș Marcela în interesele părții vătămate Triboi Elena, care invocând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.pct.6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră și admiterea acțiunii civile.

În susținerea recursului declarat au fost formulate următoarele argumente:

- la stabilirea pedepsei, instanțele inferioare nu au ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă care nu-și va atinge scopul prescris la art.61 Cod penal, aplicând eronat o pedeapsă prea blândă;

- instanțele inferioare greșit au constatat lipsa circumstanțelor agravante în speță, și nu au ținut cont de motivul comiterii infracțiunii, circumstanțele factice care agravează răspunderea penală a inculpatului Serdțevoi Sergiu, și anume săvârșirea infracțiunii cu folosirea încrederii acordate, în rezultat fiind stabilită o pedeapsă prea blândă, corectarea și reeducarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, poate avea loc doar prin aplicarea unei pedepse penale mai aspră decât cea aplicată;

- cu referire la prejudiciul cauzat părții vătămate, instanța de fond analizând materialele cauzei și conducându-se de prevederile art.23 alin.(2), 219 alin.(1), (4) Cod de procedură penală, a concluzionat că prin rechizitoriu s-a constatat cu certitudine că părții vătămate Triboi Elena i-a fost cauzat prin infracțiunea comisă de către inculpatul Serdțevoi Sergiu prejudiciul material în mărime de 104 900 euro, ceea ce constituie o daună în proporții deosebit de mari, iar partea vătămată a înaintat în instanța de judecată pretenții privind încasarea prejudiciului material cauzat, totodată mărimea prejudiciului a fost stabilită de către organul de urmărire penală prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu;

- în cadrul audierii părții vătămate în ședința de judecată sa stabilit cu certitudine că acesteia ia fost cauzat un prejudiciu considerabil în urma acțiunilor ilegale a inculpatului. Partea vătămată Triboi Elena a comunicat instanței că pentru a transmite sumele solicitate de inculpat a fost nevoită să ia credite bancare, deoarece inculpatul nu și-a executat obligațiunile a fost nevoită să achite o dobândă de 12%;

- a mai indicat că, întru stabilirea cuantumului prejudiciului material, produs prin acțiunile inculpatului Serdțevoi Sergiu, instanța de judecată nu i-a acordat timp suficient părții vătămate pentru perfectarea minuțioasă și reflectarea tuturor cheltuielilor cauzate de acțiunile culpabile a lui Serdțevoi Sergiu;

- instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, neelucidând toate circumstanțele de

fapt, ce a afectat soluția primei instanțe.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului ordinar declarat, menționând că urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele invocate sunt vădit neîntemeiate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul cererii de recurs declarat de avocatul Mariș Marcela în interesele părții vătămate Triboi Elena, se constată că aceasta invocă critici similare celor disputate și la etapa judecării cauzei în apel, care, își exprimă dezacordul în partea stabilirii pedepsei inculpatului, pe care o consideră prea blândă și nu este de acord că acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Triboi Elena nu a fost admisă.

Colegiul penal menționează că, găsește vădit nefondate și repetitive revendicările părții apărării formulate în cererea de recurs, întrucât soluția instanței de apel este corectă și legală, în contextul ce urmează se vor puncta raționamentele care au stat la baza acestei concluzii.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.6), recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a expus argumentat asupra tuturor motivelor din cererea sa de apel, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarativ.

Respectiv, în atare situație, Colegiul penal, reieșind din practica sa constantă, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte, reiterând faptul că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Colegiul penal nu reține drept corectă poziția recurentului, precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, având în vedere că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod obligatoriu expunerea amănunțită asupra tuturor elementelor de fapt menționate de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei hotărâri motivate.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Reieșind din conținutul cererii de recurs declarat în cauza dată, se constată că autorul acestuia, critică decizia instanței de apel în latura penală, pledând pentru aplicarea unei

pedepse mai aspre în privința inculpatului pentru fapta infracțională reținută în sarcina ultimului și dispunerea admiterii acțiunii civile înaintată de partea vătămată Triboi Elena.

Așadar, având în vedere că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și cu încadrarea juridică a faptei inculpatului, instanța de recurs se va expune doar asupra aspectului ce vizează mărimea și categoria pedepsei stabilite lui Serdțevoi Sergiu.

Reieșind din partea motivatorie a hotărârilor judecătorești adoptate pe caz, se menționează că la stabilirea pedepsei, instanțele de fond au luat în considerație gradul infracțiunii comise, împrejurările în care a fost consumată infracțiunea, personalitatea inculpatului, prezența circumstanțelor atenuante, dar și lipsa circumstanțelor agravante.

În contextul dat, instanța de recurs susține că, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În continuare, Colegiul penal statuează că, prima instanță corect a stabilit pedeapsa inculpatului, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art.7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art.75 Cod penal.

Instanța de recurs reține ca neîntemeiat argumentul recurentei precum că, pedeapsa stabilită acestuia este prea blândă, din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Prin urmare, Colegiul conchide că pedeapsa stabilită lui Serdțevoi Sergiu a fost individualizată conform prevederilor legale ce reglementează acest aspect și va duce la atingerea scopului pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal.

Nu poate fi reținut nici dezacordul recurentului cu soluția instanței de apel în latura civilă, considerând că neîntemeiat nu a fost admisă acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Triboi Elena, Colegiul penal apreciază ca fiind corectă soluția instanței de apel, deoarece potrivit proceselor verbale ale ședințelor de judecată a primei instanțe, pe parcursul cercetării judecătorești a cauzei, partea vătămată Triboi Elena, a fost reprezentată și a beneficiat de asistență juridică calificată din partea unui avocat.

În această ordine de idei, Colegiul penal menționează că nici partea civilă și nici reprezentantul acesteia nu au depus acțiunea civilă în formă scrisă or, reieșind din prevederile art.221 alin.(1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se înaintează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești.

Totodată, este important de a specifica că din materialele dosarului, se constată că, prima instanță i-a explicat părții vătămate, cât și reprezentantului său, că vor fi în drept să înainteze o acțiune civilă în ordinea procedurii civile, după cum rezultă din prevederile art.221 alin.(5) Cod de procedură penală care indică că, persoana care nu a înaintat acțiunea civilă în cadrul procesului penal, precum și persoana a cărei acțiune civilă a rămas nesoluționată, au dreptul de a înainta o asemenea acțiune în ordinea procedurii civile.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință declararea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mariș Marcela în interesele părții vătămate Triboi Elena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui *Serdțevoi Sergiu xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 28 martie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Victor Boico